Майже всі вважають, що не вистачає практики для використання набутих знань, деякі вважають, що бракує власного словникового запасу. Висловлюють сподівання, що зможуть в умовах справжньої професійної діяльності дотримуватися вимог до усного професійного спілкування та етики ділового спілкування.

Отже, володіння мовою професійного спілкування – це не тільки набуття мовної компетенції (норми сучасної української літературної мови, фахова термінологія, специфіка побудови синтактичних конструкцій, текст та дискурс), а й уміння використовувати ці знання на практиці, поєднувати вербальні та невербальні засоби спілкування відповідно до мети, ситуації спілкування, тобто досконала сформованість комунікативних компетенцій.

Пелипань Тетяна
Студентка
Шевченко Наталія
к.і.н., ст. викладач
ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»
м Ніжин
Україна

СУЧАСНЕ РЕЛІГІЙНЕ ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Сучасний стан українського суспільства характеризується пошуком таких духовних орієнтирів, які були б спроможними зняти соціально-психологічну напругу, що склалась у відносинах між різними прошарками та категоріями населення. Відсутність чітко сформованої і зрозумілої громадянам привабливої національної ідеї та стрункої ідеологічній надбудови, яка б відповідала їй, сприяє інтенсивному відновленню та розвитку релігійних цінностей.

Саме такий стан демократичного і правового ставлення до всіх релігійних установ без дискримінації одних та державної підтримки інших сприяв становленню поліконфесійності в релігійному житті України при збережені домінування традиційної релігії – християнства.

Сьогодні ми маємо підстави стверджувати про певне продовження процесу релігійно-національного відродження, обидві складових якого в Україні, як правило, співпадали, взаємодоповнювали одне одного. Одним з яскравих прикладів «нової хвилі» національно-релігійного відтворення є активізація релігійного руху за «рідну українську національну віру» – РУНВіру. В Україні налічується сьогодні 33 громади РУНВіри, значна частина яких знаходиться в Києві.[1]

Після здобуття Україною незалежності зафіксоване постійне зростання майже всіх складових релігійної мережі приблизно на 5-7% на рік, що організаційно закріплює поліконфесійність. З 1991 року кількість релігійних громад в Україні значно зросла і становить зараз близько 25 тисяч. Значно збільшилась кількість духовних центрів, релігійних місій та братств.

Поширюється міжнародне співробітництво церков та релігійних організацій України з міжнародними релігійними структурами та духовними центрами за кордоном. Активізується міжнародне паломництво тих віруючих України, які мають святині на теренах інших держав, зокрема розвивається паломництво мусульман України до ісламських святинь Саудівської Аравії.

Змінюється якісно і кількісно склад віруючих серед громадян України і тих, хто проживає не на теренах країни. Відмічено зростання кількості віруючих серед молоді. Якщо за часів тоталітарного режиму до віруючих себе відносили 15-20% населення, то тепер ця цифра сягає приблизно 50-60%. Якщо рівень релігійності серед молоді в 1992 р. становив 40%, то зараз, за даними різних опитувань – від 60% – до 75%.

Існування десятків церков не відміняє традиційного домінування в Україні християнства. Із загальної кількості релігійних організацій в нашій державі на громади послідовників християнства завжди припадало не менше 80%. Переважаюча більшість віруючих – православні. Оцінка ролі християнської конфесії у створенні духовних підвалин для національного відродження в житті сучасної України вимагає обережності і визнання обмеженості «зовнішнього», світського аналізу. [2]

Потужна історико-культурна традиція православ'я України органічно поєдналась з нинішньою релігійною лінією особливого вшанування цього напрямку християнства. Цьому в значній мірі сприяла щира і глибока релігійність запорозьких козаків. Враховуючи, що тепер до 70-80% мешканців України вважають себе християнами, що на теренах держави і за кордоном діє близько 10000 громад найбільших православних конфесій (із загальної кількості майже 19000), українське православ'я є могутньою світовою гілкою цього віровчення. [3]

Історичні передумови прийняття Україною православ'я докладно висвітлені в нашій релігієзнавчій та історичній літературі. Ми лише вважаємо за доцільне зазначити, що вибір київських князів на користь православ'я ще й відповідав структурі архетипу «Україна», в якій чітко визначені спільні та відмінні риси іпостасей Трійці – Бога-Отця, Бога-Сина та Святого Духа. Нині можна говорити про низку досить серйозних проблем в цій сфері. Однією з найгостріших є проблема глибокого розколу в православ'ї.

Нині православні прочани складають 52% від кількості всіх віруючих в Україні. Проте єдиної православної церкви в нас немає і українське православ'я чітко розмежоване на три конфесії:

- Українська Православна Церква, підпорядкована Московському патріархату
- Українська Православна Церква, підпорядкована Київському патріархату (УПЦ-КП)
- Українська Автокефальна Православна Церква (УАПЦ)

Конфесійна роз'єднаність значно перешкоджає консолідації суспільства, провокує протистояння та відкриті конфлікти між віруючим населенням України.[4]

Тривожною тенденцію стала політизація релігійного життя. Ми бачимо, як православне християнство веде наступ на світську та політичну сфери, про що свідчить поява Української християнської партії, Християнсько-демократичної партії України, Християнського соціального союзу, Української християнської партії жінок. У той же час, неприхований, «прозорий» пошук політиками активної підтримки своєї діяльності віруючими та церковними ієрархами стає в Україні традицією. Тому слід зробити висновок, що в поглибленні розколу православ'я не останню роль відіграли, політики, які, як вже зазначалося, поки ще не спроможні генерувати в своїх політичних програмах привабливі для населення України

духовні орієнтири та ідеологічні засади життя соціуму. Саме втручанням політиків у надзвичайно делікатну релігійну сферу породжуються непоодинокі конфлікти між греко-католиками і православними в середині православної конфесії. Приводами для початку між конфесійних зіткнень стають не розходження в християнській догматиці та культі, а суто світські чинники – територія, приміщення, майно і поділ сфер впливу на населення. Гострий дефіцит культових споруд за умов дистанціювання державних структур від цього питання підтримує постійну напругу в стосунках між релігійними громадами та організаціями.

Існують і об'єктивні передумови для поширення міжконфесійного протистояння. Тривала роз'єднаність західної та східної частин України, їхнє перебування у складі держав із різним соціальним устроєм, традиціями, культурою, особливостями національного менталітету зробили політичний відбиток на динаміці та тенденціях релігійного життя.

Необхідно також зазначити, що сучасна релігійна ситуація сприяє діяльності церков національних меншин. Поряд з традиційним православ'ям поширюють свій вплив на населення інші релігії та вірування. Так зокрема, нині в Україні нараховується біля 100 іудейських та 150 мусульманських громад.

Останнім часом виникло багато релігійних організацій, що належать до нетрадиційних релігій. Зокрема, набули поширення Корейська методистська церква, науково-релігійна конфесія «Діанетика. Фонд Лафает Рона Хаббарда», релігійні громади Міжнародного Товариства Свідомості Крішни, буддистів, РУН-Віри, бахаїстів, рерихівців та ін. Значна кількість релігійних угрупувань (особливо так званого «сатанинського» спрямування) діють нелегально. [5]

Таким чином, сучасний стан релігійних об'єднань дає можливість дійти до висновку щодо їх поліконфесійності. І тому нині, в умовах демократизації суспільного життя, відкрилися сприятливі можливості для конструктивного діалогу різних церков та релігійних організацій. Мета цього діалогу полягає в тому, щоб на засадах релігійної моралі, пошуку національної ідеї, утвердження соборності земель, сприяти громадськості в налагодженні справи духовного процвітання українського народу. Маємо лише чітко оформити духовний стрижень України – її національну ідею, та втілити її в струнку ідеологічну систему, побудовану на сакральних засадах.

Список використаних джерел

1. Гегечкорі О.В. Релігієзнавство: Навчальний посібник / О. В. Гегечкорі – Харків : ВІ НГУ, 1997.

2. Домущей В. Основні релігійні конфесії України: проблеми співіснування / В. Домущей // Слава і Честь. – Одеса. – 20-26 липня 2002 року.

3. Черній А.М. Релігієзнавство / А. М. Черній. – К. : Альмаматер, 2008.

4. Смітюх Г.Є Стрілецький В.В Сучасна релігійна ситуація в Україні як джерело ідеологічного вакууму [Електронний ресурс] / Г. Є Смітюх, В. В Стрілецький. – Режим доступу: http://kerivnyk.info/literature.

5. Горкуша О.В Духовно-світоглядні цінності як основа сучасної ідентичності українців [Електронний ресурс] / О. В. Горкуша. – Режим доступу: https://slovosvit.wordpress.com/category.